

EL TEMPS

Queden retratats

Un any més, els Premis Octubre. I en van vint-i-cinc. Durant una setmana València es converteix en la capital de la cultura catalana i en referent europeu del món del pensament amb un complet programa d'actes, conferències, congressos i activitats que culminen el dia 26 amb el sopar de lliurament dels premis. Aquests dies, intel·lectuals, professors universitaris, escriptors, estudiants i totes les persones sensibilitzades per la cultura, gent d'aquí i de fora, s'apleguen a València per estudiar la nostra aportació a la cultura universal, debatre els temes candents de la societat actual, intercanviar idees i contrastar arguments.

Els Octubre són, també, un encontre heterodox (on seria possible sinó ací i aquesta setmana veure junts el pare Batllori i Núria Cadenas?) i un espai de relació. Un esdeveniment. N'és testimoni el creixement constant del nombre de participants. Més de cinc-cents estudiants d'últim curs de totes les universitats dels Països Catalans acudeixen a València amb la ment oberta a impregnar-se de cultura i de país, a qui cal sumar alguns centenars més d'assistents lliures i, evidentment, els vora tres-cents responsables i protagonistes dels congressos i seminaris.

Els Octubre han transcendit el marc valencià i avui ja són, sens dubte, un punt de referència obligat per a tots els Països Catalans. Efectivament, si en el passat aquests premis van ser decisius a l'hora de fer aflorar una generació completa de novel·listes valencians en llengua catalana (recordem que durant anys, i per iniciativa de Joan Fuster, els autors del Principat i de les Illes tenien "prohibit" presentar-se als premis), avui són el catalitzador de les energies culturals del país sencer, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. En aquest sentit, la retransmissió televisiva ha jugat un paper fonamental a l'hora

d'incloure els Octubre en l'imaginari col·lectiu de la cultura catalana.

És una llàstima, però, que la vint-i-cinquena edició dels premis arribe en un moment en què el govern valencià practica el més dur –i alhora patètic– sectarisme cultural. El contrast entre la força creativa de la societat civil i el tancament obnubilat dels nostres representants autonòmics és tan gran que per força ha de provocar vergonya aliena. EL TEMPS porta mesos denunciant aquestes actituds, que van des de la censura a la simple ignorància, i els últims esdeveniments no conviden precisament a l'optimisme. Les reticències de l'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM) a complir el conveni amb la Fundació Renau, entitat dipositària de l'obra del

gran cartellista valencià (que juntament amb la de Juli González constitueixen el nucli central de la institució), només s'explica des d'un profund maniqueisme polític, incapaç d'admetre aquelles manifestacions culturals que no estan en la línia d'aquells que governen.

Una cosa semblant es pot dir de la negativa de Televisió Valenciana (TVV), per segon any consecutiu, a retransmetre en directe la cerimònia final dels premis. Els valencians hem de passar

la vergonya que l'esdeveniment cultural més important que se celebra a València al llarg de l'any siga ignorat per la televisió autonòmica, mentre TV3 (amb seu a Barcelona) i TVE (amb seu a Madrid) hi dediquen el bo i millor dels recursos.

De fet, l'actitud de TVV posa de manifest com en la dreta valenciana perduren els vells tics franquistes. Abans, quan no volien que es parlara d'una cosa, n'hi havia prou amb què *els seus* mitjans ho silenciaren. Com que *els seus* mitjans eren els únics, la gent no se n'assabentava. Ara, en canvi, l'efecte és l'invers: hi ha altres televisions, altres diaris, cables, satèl·lits... Ja no poden amagar el que no els agrada. I a més, queden retratats. ■

“Els Octubre han transcendit el marc valencià i avui ja són, sens dubte, un punt de referència obligat per a tots els Països Catalans. En aquest sentit, la retransmissió televisiva hi ha jugat un paper fonamental.”